

РЕШЕНИЕ

№ 395

гр. Пазарджик, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XXVIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Мария Ненова

при участието на секретаря Стоянка Миладинова
като разгледа докладваното от Мария Ненова Гражданско дело №
20245220100806 по описа за 2024 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 7 и следващите от ЗЗДН.

Образувано е по молба за защита от домашно насилие, подадена от Б. М. С., ЕГН ***** от гр. Пазарджик, ул. „*****“ против дъщеря ѝ К. Г. С., ЕГН ***** от гр. Пазарджик, ул. „*****“ и адрес по местоработата: „*****“, гр. Пазарджик, бул. „*****“ с твърдения, че с ответницата живеели заедно до месец юли 2023 г., след което поради зачестилите разпри и скандали помежду им, викане на полиция и писане на жалби и от двете страни, ответницата се изнесла от дома им. За известно време молителката живеела спокойно, без ежедневно върху нея да се осъществява психическо, а понякога и физическо насилие. На 28.01.2024 г. около 18,30 ч. ответницата дошла пред дома на молителката, поискала да влезе в къщата, за да си вземе багаж, хванала я за косата, като ѝ свалила шапката, стиснала я за дясната мишница и изкъртила входната врата с ритник. Молителката успяла да се отскубне, отишла при съседка и се обадила на телефон 112. След около 20 минути дошла патрулна кола, а 10 минути по-късно дошла и дъщеря ѝ, която отрекла да е осъществявала насилие спрямо майка си. Полицейските служители им казали да се оправят, защото били майка и дъщеря и си тръгнали. Моли да бъдат наложени мерки за закрила спрямо ответницата, както и да бъде издадена заповед за незабавна защита, тъй като се страхува за живота и здравето си. Ангажира доказателства, в т.ч. декларация по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН.

В съдебно заседание молителката чрез пълномощника си адвокат Д.

поддържа молбата за защита и моли да бъде уважена.

Ответницата К. Г. С. оспорва молбата за защита. Заявява, че описаното в молбата за защита не отговаря на истината. Отрича да е упражнявала физическо насилие спрямо майка си и твърди, че тя самата е обект на психическо насилие от страна на молителката, която необяснимо я нападала, кълняла и гонела. Ангажира гласни доказателства.

Съдът като взе предвид доводите на страните и прецени поотделно и в съвкупност доказателствата по делото намира за установено следното:

Молителката и ответницата са майка и дъщеря. Спрямо тях не са били предприемани мерки за закрила по реда на ЗЗДН. Същите не са осъждани и не са били хоспитализирани в ДПБ Пазарджик.

На 28.01.2024 г. в 18:22:59 ч. от ЕЕН 112 е прието повикване на молителката Б. М. С. от телефонен номер *****, която съобщила, че дъщеря ѝ дошла в дома ѝ, правила скандали и ѝ посягала.

Съгласно изготвената от служители на РУ Пазарджик докладна записка на 28.01.2024 г. около 18:30 ч. били изпратени от ОДЧ за скандал на ул. „*****“. Когато пристигнали на място, заварили Б. М. С., която заявила, че в момента няма нужда от тяхното съдействие. Същата била във видимо здраво състояние и нямала следи от физическо насилие. Докато разговаряли с Б. М. С. пристигнала дъщеря ѝ К. Г. С., която заявила, че се грижи добре за майка си и в момента ѝ носела хранителни продукти.

Свидетелката М. И. Й., без родство със страните, установява, че познава страните от много години. Между тях имало много скандали, като след всеки случай молителката отивала при свидетелката да плаче и трепери. Една вечер ѝ разказала, че ответницата я бутнала до стената, стъпила ѝ с коленете на гърдите и започнала да я души и синът на ответницата я спасил. Понеже молителката нямала телефон се обадила от телефона на свидетелката на спешния номер 112. След това веднага се прибрала у тях. След 10-15 минути свидетелката тръгнала към дома на молителката и видяла полицейска кола да излиза от улицата, а ответницата вървяла след нея. След това с молителката ходили при кварталния, разказали всичко и той ги посъветвал да подадат молба за ограничителна заповед. Страните не живеели заедно от много време. Свидетелката не била виждала всичко, което се случвало между страните, но го знаела от молителката. Близките на молителката се държали лошо с нея, взимали ѝ пенсията, не ѝ плащали тока. Не я оставяли да живее спокойно. Влизали в къщата ѝ и казвали, че е тяхна.

Свидетелката М. Г. В., дъщеря на молителката и сестра на ответницата, заявява, че на конкретната дата не била в дома на майка си, но присъствала на много скандали между майка си и сестра си. Двете със сестра ѝ непрекъснато правили забележки на майка си, например за хигиената, а тя започвала да ги кълне. За случилото се на 28.01.2024 г. разбрала от сестра си, която ѝ разказала, че майка им я обвинила, че изкъртила вратата. Майка ѝ имала навик да излиза и да говори на висок глас и да вика, че я бият, симулирала, че

припада и че ѝ било много лошо, всеки да я съжалява. Постоянно се грижили за нея, купили ѝ телефон. Ответницата никога не била посягала да удря майка им. Напротив майка ѝ налитала да бие и да кълне. Никой от близките на молителката не искал да я види, тя имала трима внука, но никой не искал да я погледне.

Свидетелят И. И. П., внук на молителката и син на ответницата, установява, че когато бил дете, баба му никога не го търсила. Тя не търсила никой от внуците си и никой от тях не търсил нея. Те се държала студено и не зачитала никого. Карала се с хората. Последно помагал на майка си да си пренесе багажа в квартирата и баба му започнала да навиква майка му, че нямала работа там, да се държи грубо с нея и да я гони. Майка му никога не била посягала на някого, още по-малко на баба му. Не присъствал на случилото се на 28-01.2024 г., но от майка си чул, че баба му я е обвинила в побой.

При така установените правнорелевантни факти съдът намира молбата за защита от домашно насилие за допустима, но разгледана по същество за неоснователна.

Предмет на делото е молба за защита от домашно насилие, която е с правно основание чл. 4, ал. 1 от ЗЗДН. В тежест на молителката е да установи при условията на пълно и главно доказване, че е с ответника са били във фактическо съпружеско съжителство и същият е осъществил описания в молбата за защита акт на домашно насилие.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗЗДН домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в посочената от закона връзка.

Макар в случая да са изпълнени изискванията на чл. 3, т. 5 от ЗЗДН, тъй като по делото е несъмнено установено, че ответницата е низходяща на молителката, от събраните писмени и гласни доказателства, преценени поотделно и в съвкупност, не се установява с категоричност ответницата да е осъществила описания в молбата за защита акт на домашно насилие. От свидетелските показания на всички разпитани по делото свидетели действително се установява, че отношенията между страните са изключително обтегнати и влошени. Това обстоятелство, обаче, само по себе си не означава, че на твърдяна от молителката дата дъщеря ѝ е осъществила спрямо нея домашно насилие. Преки доказателства за това няма събрани по делото и макар декларацията по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН да може да се ползва за доказателствено средство за установяване на акта на домашно насилие, то в случая същата се опровергава от показанията на свидетелите В. и П., които са категорични, че ответницата винаги се е грижила за майка си и не би ѝ посегнала, а молителката от своя страна се държи студено и неуважително към своите близки. Съдът намира за достоверни показанията на тези

свидетели, не само защото те се намират в близки родствени връзки и с двете страни по делото и са добре запознати с личните им отношения и показанията им са логични, последователни и кореспондират помежду си, а и защото се подкрепят от писмените доказателства по делото, а именно изготвената от полицейските служители докладна записка по сигнала на 28.01.2024 г., в която същите обективно и незаинтересовано посочват, че при пристигането им пред дома на молителката същата е била във видимо добро здравословно състояние, без следи от физическо насилие, а ответницата е дошла с хранителни продукти за майка си. Последното потвърждава твърденията на ответницата и на свидетелите В. и П., че добре се грижи за майка си и не ѝ е посягала. От друга страна показанията на свидетелката Й. не установяват да е осъществено физическо насилие от страна на ответницата, тъй като тя не е очевидец на случилото се, а пресъздава разказаното ѝ от молителката. При това свидетелката разказва за неща, които не са описани в молбата за защита, например, че ответницата бутнала майка си до стената, стъпила ѝ с коленете на гърдите и започнала да я души, каквито твърдения молителката не навежда и които се различават съществено от предмета на доказване по делото. В този смисъл съдът не намира, че показанията на свидетелката Й. по обективен и достоверен начин могат да установяват твърдения акт на домашно насилие.

Ето защо макар на процесната дата между страните по делото да е възникнал спор, той дори и да е създал негативни емоции у молителката, не може да се квалифицира като домашно насилие и да обуслови по отношение на ответницата да се използва държавна принуда под формата на мерки по ЗЗДН. Не всеки конфликт в семейството е домашно насилие. За да е такава, следва характерът и интензитетът на този конфликт съществено да накърняват лично или имуществено благо на пострадалия – неговата телесна неприкосновеност и физическа цялост, неговата психическа или емоционална стабилност и то по начин, който да представлява пряка и непосредствена опасност за живота и здравето му. Социалното предназначение на ЗЗДН е да даде бърза и своевременна защита на лица, които действително се намират в риск по повод упражнено по отношение на тях насилие, а не да служи за уреждане на междуличностни спорове. В случая не са налице убедителни доказателства за осъществен от ответницата акт на домашно насилие, което налага молбата за защита да бъде оставена без уважение, а издадената заповед за незабавна защита отменена.

На основание чл. 11, ал. 2 от ЗЗДН в тежест на молителката следва да се възложи дължимата държавна такса по делото.

По изложените съображения и на основание чл. 15, ал. 1 от ЗЗДН съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ молбата за защита, подадена от Б. М. С., ЕГН ***** от гр. Пазарджик, ул. „*****“ против К. Г. С., ЕГН ***** от гр.

Пазарджик, ул. „*****“ и адрес по месторабота: „*****“, гр. Пазарджик, бул. „*****“, за осъществено на 28.01.2024 г. в гр. Пазарджик домашно насилие.

ОСЪЖДА Б. М. С., ЕГН ***** от гр. Пазарджик, ул. „*****“ да заплати по сметка на Районен съд – Пазарджик държавна такса в размер на 25 лв.

ОТМЕНЯ Заповед за незабавна защита № 10 от 27.02.2024 г., издадена по настоящото дело.

Решението може да се обжалва пред Окръжен съд – Пазарджик в седмодневен срок от връчването му на страните.

След влизане в сила на решението да се уведоми РУ Пазарджик за отмяната на заповедта за незабавна защита.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____